

kunne samle alle Medlemmer eller dog de fleste Medlemmer om sig, paa Grund af den Uforberedthed, med hvilken Sagen nu faktisk foreligger — og det maa den højtærede Minister indrømme, at der er ikke lang Tid til at tage Stilling til den —, om denne Sag enten skulde falde i Landstinget eller blive gennemført der med et Flertal mod et Mindretal; thi ingen ved, hvad der saa sker i Folketinget. Vi er sat i en overordentlig vanskelig Situation. Jeg saa egentlig helst, og Ministeren er enig deri, at Ministeren stillede Forslag om, at Sagen føres tilbage til Ministerens oprindelige Forslag, dog med den Ændring, at Loven gøres tidsbegrænset, saa Ministeren faar Beføjelse til at udstede de Bekendtgørelser — naturligvis med Tilslutning af Sundhedsstyrelsen —, som Forholdene til enhver Tid kræver. Loven bør i saa Fald tidsbegrænses, f. Eks. til Nytaar eller 1. April næste Aar; saa er det maaske muligt senere at faa truffet de Foranstaltninger, som vi alle er enige om helst bør træffes. For saa vidt der skulde være Uvillie mod at give Ministeren en saadan Beføjelse eller maaske Vanskelighed med Hensyn til Domstolenes Stilling til Sagen, er der dertil at sige, at Loven i alt Fald bliver tidsbegrænset, og saa kan man jo se, hvordan den virker.

Jeg vil henstille til den højtærede Minister i den korte Tid, der er tilbage, at bestræbe sig for, at vi kan komme til den efter min Mening eneste fornuftige Løsning, idet jeg er enig i, at man skal være varsom med at give Ministeren en for vidtgaende Beføjelse; men naar vi kan regne med, at Beføjelsen ikke benyttes til andre Foranstaltninger end dem, vi alle er enige om, maaske undtagen den ærede Folketingsmand Hr. Hækkerup, som har udtalt en afvigende Opfattelse fra den, der har fundet Udtryk i Lovgivningen — og der foreligger jo ikke fra den højtærede Ministers Side Ønske om at afvige derfra —, vil jeg henstille til Overvejelse, om det ikke skulde være den Vej, man bør gaa.

Formanden: Jeg henstiller, om man ikke under denne Forhandling kunde indskrænke sig til korte Udtalelser og overlade de nærmere Overvejelser til Behandlingen i Udvalget.

Justitsministeren (Steincke): Jeg maa jo bøje mig for den højtærede Formands Henstilling, selv om jeg vilde have sat overordentlig megen Pris paa, at den først var fremkommet, efter at jeg havde haft Ordet. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellin-

ger) fremsatte i sin lange Tale paa forskellige Punkter efter min Mening lidt for overdrevne eller urigtige Udtalelser, og jeg kunde derfor være stærkt fristet til at imødegaa dem. Det skal jeg imidlertid lade være med. Jeg skal blot udtale, at der selvfølgelig intet var, jeg hellere vilde, end gaa tilbage til mit oprindelige Forslag, men da i Virkeligheden hele det Arbejde, der blev udført i Folketingsudvalget, gik ud paa at forhindre, at Ministeren fik nogen virkelig Bemyndigelse paa dette Omraade, idet man saa en Rædsel deri, en Rædsel, som i al Almindelighed deles ogsaa af det ærede Medlem, saa vil jeg betragte det som en ufremkommelig Vej, en Vej, det efter alt det passerede heller ikke vil være rimeligt at gaa, idet jeg har den Opfattelse, at det vil være muligt for mig ved tredie Behandling at stille et Ændringsforslag, der er saa klart, overskueligt og indlysende for enhver, som vil tænke over det, at det ikke skulde volde synderlige Vanskeligheder at faa det vedtaget.

Af Hensyn til den højtærede Formands Henstilling skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, hvad der har foreligget mellem Sundhedsstyrelsen, Ministeriet og Folketinget i denne Sag, men for at der ikke eventuelt skal falde nogen Skygge over Sundhedsstyrelsen, skal jeg oplyse, at Sundhedsstyrelsen hele Tiden er gaaet ud fra, at den eneste Vej, man rationelt kunde komme frem her, fordi man ikke kunde overse, hvilke Apparater man skulde forbyde, var at give Ministeren en Bemyndigelse, at Sundhedsstyrelsen derfor ikke tidligere har haft nogen Interesse i at gøre Rede for de enkelte Apparater, der burde falde ind under dette Forbud, at den som Følge deraf har benyttet Misbrugen af Modersprojterne til Motivering af sit Krav om en Lovgivning paa dette Omraade, og at baade Folketing og Ministerium har bevæget sig paa dette Grundlag og savnet Oplysning om, at der eksisterede noget andet Grundlag, som det var rimeligt at sidestille med dette.

Naar man ser, hvordan det hele er kommet op og Forhandlingerne er foregaaet, og regner med, at vi ikke er Specialister med Hensyn til disse Problemer, hvad Sundhedsstyrelsen vel heller ikke er, forekommer det mig ikke uforstaaeligt, at det har artet sig, som det har, og naar det endvidere ligger saaledes, at jeg tror det muligt ved Ændringsforslag til tredie Behandling at faa Sagen stillet klart op, saa enhver kan forstaa, hvad det er, der er Tale om, ser jeg heller ikke, der er sket nogen Ulykke, i hvert Fald ikke nogen Ulykke, der staar i Forhold til det uheldige i at sende